

גורל חקוק בדם

ספר ראשון בסאגת חסרי הגורל

דניאל ל' ג'נסן

גורל חקוק בדם

ספר ראשון
בסאגת חסרי הגורל

דניאל ל' ג'נסן

מאנגלית: יעל אכמון

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

דניאל ל' ג'נסן
גורל חקוק בדם

Danielle L. Jensen
A FATE INKED IN BLOOD

A FATE INKED IN BLOOD by Danielle L. Jensen
Copyright © 2024 by Danielle L. Jensen
Published by arrangement with Context Literary Agency
Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהות: אילת שני
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-7831-410

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לתמר –

הייתי אבודה בלעדייך!

פרק

1

אימא שלי לימדה אותי מיומנויות רבות שיבטיחו שאהיה רעיה טובה
לבעלי. איך לבשל ולנקות. איך לארוג ולתפור. היכן לצוד וללקט.
חבל שהיא לא לימדה אותי את האיפוק הדרוש כדי לא לדקור את
בעלי, כשהתברר שהוא אידיוט שיכור עם לשון ארסית...
כי המזג החם שלי עמד במבחן קשה היום.

"מה את עושה?" דרש וראגי לדעת. נשימתו הצחינה מתמד, יין
דבש, כשרכן מעבר לכתפי.

"בדיוק מה שנראה שאני עושה." העברתי את חוד הסכין שלי
במורד הבטן של הדג והקרביים נשפכו החוצה. "מנקה את השלל."
וראגי התנשף כמו מישהו שנעשה לו עוול וחטף את הסכין מיד,
כך שכף היד שלי כמעט נחתכה. הוא לקח דג אחר, פתח את הבטן שלו
וחפר החוצה את הקרביים לערמה מדממת, ואז נעץ את חוד הסכין
שלי בבלוק העץ, כל זה בטכניקה זהה לשלי. "את רואה?"

"אני יודעת לנקות דגים," סיננתי בשיניים חשוקות, וכל חלק בי
רצה לעקור לו את הקרביים. "ניקיתי אלפי דגים בחיים שלי."
"אני לא אוהב איך שאת עושה את זה." השפה שלו התעקלה. "את

עושה את זה לא נכון. אנשים מתלוננים."
אמת, אבל לא על קרבי דגים.

בעלי היקר היה בן האלים, לאחר שזכה בטיפה מדם נְיוֹרֵד בזמן ההתעברות, והדבר העניק לו קסם רב עוצמה לשליטה ביצורי הים. אבל במקום להשתמש בכוח שלו כדי לעזור לאנשינו, הוא מנע שלל מדויגים אחרים ומילא את הרשתות של עצמו, ואז גבה מחיר כפול מהאנשים שבגללו הרשתות שלהם נשארו ריקות.

כולם ידעו את זה, אבל איש לא העז לומר מילה נגדו. הוא היה וראגי המושיע, האיש שהציל את סְלוֹוֶגֶר מרעב לפני עשר שנים כשהיבולים כשלו. הוא משך אלינו דגים מהים הצפוני למלא לנו את הבטן, ודאג שאיש לא ירעב.

גיבור, ככה כולם קראו לו. ואולי פעם זה היה נכון, אבל התהילה והחמדנות גברו על הנדיבות שזיכתה אותו בתואר הזה, ועכשיו אנשים ירקו בתגובה לשמו, גם אם כיבדו אותו במשתה שנתי. העובדה שאיש לא נעץ לו סכין בגב הייתה קשורה בעיקר בהגנה שקיבל מהיאָרְל. אבל לא רק.

"כדאי מאוד לזכור שייתכן שנזדקק לקסם שלו שוב, פְּרִיָה", אמרה לי אימא שלי כשהתלוננתי. "כדאי לך מאוד לזכור שהוא מביא עושר לבית שלכם."

עושר.

בגלל זה אבא שלי הסכים – למרות מחאותיי הקולניות – להצעת הנישואים של וראגי. אבל אבא לא זכה להיווכח בטעות שעשה, כי הוא מת בליל החתונה ועורר גל של רטינות על אותות רעים וזיווגים חסרי מזל. אם זה באמת היה מסר מהאלים, הם לא היו צריכים לטרוח: מהרגע שווראגי תקע את הלשון המצחינה שלו בפה שלי מול כל האורחים, ידעתי שהנישואים האלה יהיו קללה.

השנה האחרונה סיפקה לי הוכחות יומיומיות.

אבל היה קשה לדבר עליו במרירות באוזני אחרים, כי וראגי הפגין נדיבות כלפי אימא שלי, שילם על כל צרכיה, בזמן שאחי הרוויח את מקומו בחבורת הלוחמים של היאָרְל שלנו.

למען המשפחה שלי, אני אעשה את זה, דקלמתי בדממה כמו בליל הכלולות שלי. למען המשפחה שלי, אני אסבול אותו. בקול רם

אמרתי, "אני אשתפר." וכיוון שהוא לא נראה מרוצה, הוספתי, "אני אעשה את זה בדרך שלך, וראגי."

"תראי לי." ההתנשאות גרמה לי לחשוק שיניים בכוח כזה שהן כמעט נסדקו, אבל ציייתי וניקיתי בזריזות עוד דג.

וראגי השמיע נחרה וירק על הקרקע לצידו. "אימא שלי צדקה – הייתי צריך להתחתן עם אישה מכוערת ומוכשרת. לא אישה יפה שאין לה כישורים מלבד היופי שלה. יופי לא מנקה דגים. יופי לא מבשל אוכל. יופי לא עושה תינוקות."

בכל הנוגע לסעיף השלישי, היופי שלי באמת לא יעשה אותם. הוצאתי כמעט את כל הכסף שהוא נתן לי, על מיץ לימון וספוגים מהסוחרים שהגיעו אלינו מהים הדרומי, ואם וראגי תהה אי-פעם למה לזין שלו יש ריח הדרים אחרי הסקס, הוא מעולם לא שאל. ומי ייתן ויישאר בכורותו לנצח.

"שנה, אישה. שנה שלמה של נישואים ויחסים, ושום בן." רכנתי מעל הקרש וניקיתי דג נוסף כדי להסתיר את הדמעות הזועמות שאיימו לצנוח מעיניי. אני לעולם לא אכריח ילד לסבול את האיש הזה. לעולם לא. "אני אעלה מנחה." זה לא היה שקר – בתחילת כל מחזור העליתי מנחה לאלה שעל שמה נקראתי, והתחננתי בפניה שתשאיר את הרחם שלי ריק. עד כה היא חסה עליי. או זה, או שהיה לי מזל.

כאילו שמע את מחשבותיי, וראגי תפס בצמה שלי וגרר אותי לעמידה. "אני לא רוצה מנחות, פְּרִיָּה, הוא נהם. "אני רוצה שתשתדלי יותר. אני רוצה שתעשי דברים כמו שצריך. אני רוצה שתיתני לי את מה שאני דורש."

הקרקפת שלי צרבה, ורק הצמה המהודקת מנעה ממנו לתלוש קווצת שיער. המזג החם שלי התפרץ. "אולי אתה זה שעושה את זה לא נכון, בעלי. זאת בהחלט ההרגשה."

דממה כבדה מילאה את האוויר. אישה חכמה הייתה מתחרטת על מה שאמרה, אבל אני בבירור הייתי אידיוטית מוחלטת, כי כל מה שהרגשתי היה הבזק של ניצחון מרושע כשהוא עיכל באיטיות את העקיצה. פניו של וראגי קדרו

מתחת לזקן המלא, וווריד פעם ברקה שלו כמו תולעת סגולה. ואז הסכין שלו נלחץ אל הלחי שלי והוא לחש בנשימה מצחינה, "אולי המפתח הוא לעשות אותך פחות יפה, פרייה. ואז לא תהיה לך ברירה ותיאלצי ללמוד כישורים אחרים."

הפלדה הייתה צוננת ואכזרית. היא מחקה את תחושת הניצחון שלי והחליפה אותה בפחד.

אבל... לא יכולתי להיכנע. לא יכולתי לאפשר לעצמי להישרב או לבכות או להתחנן, כי על זה הוא התענג יותר מכול: על השפלותי. במקום זה הסתכלתי לו בעיניים ואמרתי, "תעשה את זה. תעשה את זה, וראגי, ואז לך לכפר ונראה אם עדיין יערכו לך משתה ויקראו לך גיבור, כשהם יגלו שחתכת לאשתך את הפרצוף כי היופי שלה עיצבן אותך."

השפה שלו התעקלה. "הם צריכים אותי." "זה לא אומר שהם חייבים לכבד אותך." ונרקיסיסט כמוהו זקוק לכבוד הזה.

צפיתי בגלגלי השיניים בראש שלו מסתובבים; אין ספק שהוא הרהר בשאלה כמה יוכל לפגוע בי בלי לשאת בהשלכות. אבל סירבתי להסב מבט, למרות הזיעה הקרה שהרטיבה את כפות ידיי. הלהב נלחץ חזק יותר אל הלחי שלי, צורב, ואני התנשפתי בחדות כדי לשלוט בבהלה הגוברת שלי.

וראגי שמע את זה.

הוא חייך חיוך רחב. הפגנת החולשה הזעירה שלי הספיקה לו. הוא הרפה מהשיער שלי והוריד את הסכין. "תחזרי לעבודה, אישה. כשתגמרי קחי שני דגים לאימא שלך. אולי היא תזכיר לך את החובות שלך. זאת אשמתה, ואשמת אבא שלך" – הוא ירק – "שאת לא יודעת מה הן."

"שלא תאמר מילה רעה על אבא שלי!" חטפתי את הסכין שלי, אבל וראגי רק נשף בבוז.

"הינה ההוכחה," אמר. "הוא שכח שאת בת ולימד אותך כמו את אחיך. עכשיו במקום רעיה, יש לי אישה מבוגרת שמשחקת בלוחמת כמו ילדה, מנופפת במקל שלה ומדמינת שכל עץ הוא האויב."

החזה שלי התלהט והבעיר לי את הלחיים. כי הוא לא טעה. "אולי זאת גם אשמתי," הוא אמר. "אפשרתי לך יותר מדי זמן לבטלה, והאלים יודעים שזה הורס את האופי."

זמן הבטלה היחיד שהתאפשר לי היה כשישנתי, אבל שתקתי. וראגי הסב לי את גבו והלך ממש עד קו המים. הפיורד התנוצץ באור השמש. וראגי הרים את ידו וקרא בשמו של נְיֹרְד. במשך רגע ארוך לא קרה דבר, ואני נשאתי תפילה דוממת שאל הים הבין סוף־סוף איזה חתיכת חרא הבן שלו, ולקח ממנו את הקסם. אבל התפילה התבזבזה, כי רגע לאחר מכן המים רטטו. ודגים התחילו לקפוץ.

רק מעטים בהתחלה, אבל אז עשרות על גבי עשרות השליכו את עצמם מהמים אל החוף, עד שבקושי יכולתי לראות את הסלעים מבעד למסה הרוחשת של סנפירים וקשקשים.

"זה יעסיק אותך." וראגי גיחך. "תמסרי לאימא שלך את אהבתי." הסכין שלי המגואל בדם רעד מזעם שבקושי הצלחתי להכיל, בזמן שהוא הסתובב והלך.

בהיתי בדגים המתחבטים על החוף, נואשים לחזור למים. כזה בזבזו. לא נצליח למכור את כולם לפני שיתקלקלו. וזאת לא הייתה הפעם הראשונה שהוא עשה דבר כזה.

ראיתי אותו פעם מעלה לווייתן לחוף, אבל במקום לשים קץ לחייו מייד, הוא אפשר לו לגרור את עצמו בחזרה למים ואז השתמש בקסם שלו להוציא אותו שוב. הוא עשה את זה שוב ושוב לנגד עיני כל הכפר, והביט מרותק בזמן שעינה את היצור ללא סיבה, מעבר לעובדה שהוא יכול.

זה נגמר רק כשאחי נדחף בין האנשים ותקע גרזן במוח של הלווייתן, לגאול אותו מייסוריו ולאפשר לכולנו להתחיל לפרק את הפגר. איש לא חגג את מה שהיה אמור להיות יום נפלא של משתאות. סירבתי להרגיש שוב את אותו סוג של חרטה.

הרמתי את החצאיות שלי ורצתי אל הדגים המתחבטים. תפסתי אחד וזרקתי אותו למים. ואז עוד אחד ועוד אחד, כמה מהם כה כבדים שנדרשו כל כוחותיי כדי להחזיר אותם למים.

התקדמתי לאורך החוף והחזרתי את השלל של וראגי למים. הבטן שלי התהפכה בכל פעם שמצאתי דג מת, כל מוות כזה כישלון אישי שלי. אבל הם היו רבים כל כך.

כשמצאתי דג שעדיין היה חי לאחר שהושלך בין השיחים, הרמתי אותו והשלכתי אותו מעבר לכתפי בכיוון המים.

במקום נתו מים שמעתי קללה רמה. הסתובבתי בבת אחת וראיתי גבר עומד בפירוד במים בגובה המותניים, ומשפשף את הלחי. בבירור השלכתי עליו את הדג.

"הדג נפגע?" דרשתי לדעת, וחיפשתי סימנים ליצור, מחשש שהרגתי אותו מתוך הניסיון להציל אותו. "הוא שחה מכאן?" האיש הפסיק לשפשף את פניו ולטש בי מבט כלא מאמין. "ומה לגביי?"

הפסקתי לחפש דגים ובחנתי אותו בתשומת לב רבה יותר, וסומק מיהר להציף את פניי. גם כשלחיו אדומה מהמכה הוא היה נאה במידה מטרידה. גבוה ורחב כתפיים, ונראה שמבוגר רק בקומץ שנים מעשרים שנותיי. שיערו השחור היה מגולח בצדדים, והשאר נאסף בקוקו קצר מאחורי ראשו המקועקע. הוא היה כולו עצמות לחיים גבוהות ותווים מגולפים, ובעוד רוב הגברים מגדלים זקנים, לו היו רק זיפים, במרחק כמה ימים מהתער. הוא לא לבש חולצה, ומים נטפו על פלג גוף עליון שרירי. עורו שכהה משמש היה מעוטר בעשרות קעקועים כהים. לוחם, ללא ספק, והייתה לי הרגשה שגם ללא כלי נשק הוא מהווה איום רציני.

כשקלטתי שלא עניתי, שילבתי זרועות. "איזה מין טיפש שוחה בפירוד כשהקרח רק עכשיו נסדק? אתה מנסה לקפוא למוות?" כדי להרגיש את הנקודה סימנתי עם הסנטר אל יריעת קרח עבה שצפה על פניו.

"זאת לא התנצלות מרשימה במיוחד." הוא התעלם מהקרח והתקדם לעבר החוף. "ונראה שאני נמצא בסכנה גדולה יותר מדגים מעופפים מאשר מקיפאון."

נסוגתי צעד זהיר כשזיהיתי את המבטא הקל שלו. היה נדיר שנורדלנד תצא לפשיטות מוקדם כל כך באביב, אבל לא בלתי אפשרי.

סרקתי את הפיורד בחיפוש אחר ספינות דֶּרְקָאר ואנשים, אבל הם היה ריק. העברתי את המבט לצד השני של הפיורד וסרקתי את היער הסבוך המכסה את צלע ההר.
הינה, שם.

תנועה לכדה את תשומת ליבי ואני קפאתי במקומי וחיפשתי את מקורה. אבל מה שזה לא היה נעלם, ככל הנראה רק בעל חיים קטן.
"אני לא פושט, אם זה מה שמדאיג אותך." הוא עצר כשהמים הגיעו לגובה הברכיים שלו וחשף שיניים בחיוך משועשע. "רק גבר שהיה צריך מאוד אמבטיה."

"לדברך." קיללתי את עצמי על כך שהשארתי את הסכין שלי על קרש החיתוך. "יכול להיות שאתה משקר לי. מסיח את דעתי בזמן שהחברים שלך מסתערים על הכפר שלי לקטול ולבזוז."
הוא עשה פרצוף. "בסדר, בסדר. תפסת אותי."

נדרכת, נכונה לצרוח אזהרה לכל מי שנמצא בטווח שמיעה, אבל אז הוא הוסיף, "אנשי השבט שלי אמרו לי, 'אתה לא לוחם טוב אבל אתה נאה מאוד, אז המשימה שלך היא לחצות בשחייה את הפיורד ולפלרטט עם האישה היפה המשליכה דגים. בזמן שתסיח את דעתה נוכל לתקוף.'" הוא נאנח. "זאת הייתה המשימה היחידה שלי, ואפילו בה נכשלתי נוראות."

לחיי הסמיקו, אבל כמישהי שגדלה עם אח גדול ידעתי להחזיר.
"ברור שנכשלת. הכישרון שלך בפלרטוטים משתווה לכישרון שלך בלחימה."

הוא הטה את ראשו לאחור וצחק בקול עמוק ומלא, ולמרות כל כוונותיי להישאר חשדנית וזהירה, חיוך עלה על שפתי מכוח עצמו.
אלים, הוא היה נאה – כאילו בַּלְדֵר עצמו נמלט מאחיזתה של הָל בשאול וניצב מולי.

"את קולעת במילים בדיוק כמו בדגים, אישה," הוא ענה, וכתפיו עדיין רעדו מצחוק כשיצא מהמים. המכנסיים הרטובים נצמדו לשרירים המשורגים של רגליו וישבנו. "פצעת אותי קשה כל כך שעליי להישאר לנצח בצד הזה של הפיורד, כיוון שהאחרים לעולם לא יסכימו לקחת אותי בחזרה."

עכשיו כשהיינו קרובים הבנתי כמה הוא גדול, גבוה ממני בראש וכתפיים, ורחב כפליים ממני. טיפות של מי ים התגלגלו במורד עורו הרטוב. הייתי צריכה לומר לו שילך, שיסתלק, כי אני אישה נשואה ואלה אדמותיו של בעלי, אבל במקום זה סרקתי אותו מלמעלה עד למטה. "למה אתה חושב שארצה להחזיק בך? אתה לא מסוגל להילחם. אתה לא מסוגל לפלרטט. אתה לא מסוגל אפילו לתפוס דג שמושלך ישירות עליך."

הוא הצמיד יד לשרירי הבטן שלו והתקפל בהתנשפות, "פגיעה קטלנית." הוא צנח על ברכיו מולי ונשא אליי מבט בחיוך, והשמש האירה עיניים בצבע ירוק כמו העלים הראשונים של האביב. "לפני שתחסלי אותי, בבקשה תרשי לי להוכיח שאני לא לחלוטין נטול מיומנויות."

אם מישהו היה רואה אותנו ככה ומספר לווראגי, הייתי מסתבכת בצרות צרורות. ואולי בצדק, כי הייתי אישה נשואה. נשואה לגבר שתיעבתי בכל נימי נפשי, אבל לעולם לא אהיה חופשייה ממנו, לא חשוב כמה רציתי בזה. אז אמרתי, "אילו מיומנויות יכולות להיות לך שיעניינו אותי?"

הניצוץ בעיניו הפך ללהט, והבהונות שלי התקפלו בתוך הנעליים כשאמר, "עדיף שאדגים לך. אני לא חושב שתתאכזבי."

הלב שלי הלם בכוח בחזה. זה לא היה בסדר, ממש לא בסדר, אבל לפינה אנוכית כלשהי בי לא היה אכפת. היא רצתה רק לנשק את הזר הנאה והמקסים הזה בלי חשש מההשלכות.

רק שלא הייתי כזאת.

בלעתי רוק והדפתי מעליי את התשוקה הדואבת, הנזקקת, התובעת ממני שאאפשר לזה להמשיך, ובמקום זה הושטתי יד ומשכתי אותו לעמידה. כפות הידיים שלו היו מיובלות וגב הידיים מצולק, באופן שסתר את הטענה שלו שהוא לא לוחם. "אני לא יודעת מאיפה הגעת, אבל הנשים שם כנראה נואשות או טיפשות אם הן מאמינות לשטויות כאלה. לך לדרכך."

נאבקתי לא לעצור את הנשימה בזמן שחיכיתי שגיב על הדחייה שלי, כי מעטים הגברים שמגיבים לזה טוב, אבל הוא רק החווה בראשו

ואמר, "את לא נראית נואשת וגם לא טיפשה, ויש שיאמרו שההפסד כולו שלי." הוא הרים את ידי, ובלי להפגין רתיעה כלשהי מכך שהיא מסריחה מדגים, נישק אותה. "לדעתי זה רק אומר שאני צריך להתאמץ יותר, כיוון שאת באמת אישה יוצאת דופן."

מגע שפתיו על עורי שילח צמרמורות בכל גופי, ומחשבותיי הלכו לאיבוד במעמקי העיניים הירוקות הללו. הוא הרפה מהיד שלי ונגע בפניי, ואגודלו החליק על הקו שהשאיר הסכין של וראגי על הלחי שלי. "איפה בעלך?"

"למה אתה חושב שאני נשואה?" דרשתי לדעת, אבל הוא רק הסתובב והתחיל לעלות במדרון, לעבר סוס שכלל לא הבחנתי שעומד קשור לעץ.

הוא לבש חולצה והעיף מבט לאחור בכיווני. "יש לך טבעת. עכשיו, איפה אוכל למצוא אותו?"

הסתרתי אינסטינקטיבית את היד עם טבעת הכסף הפשוטה בין קפלי החצאית שלי. "למה אתה רוצה לדעת איפה הוא?"

"כי אני מתכוון להרוג אותו. אני אעשה אותך אישה חופשייה, על מנת שתוכלי לשכב איתי בלי חשש שזה יהיה לא נאות," הוא ענה. הוא הידק את רצועות האוכף ועלה על גב הסוס הגבוה. "איזו סיבה אחרת יכולה להיות לי?"

הקיבה שלי צנחה. "אתה לא יכול!"

"אני בטוח שכן." הוא חג עם הסוס סביבי. "צדקת כשאמרת שהכישרון שלי בפלרטוטים דומה לכישרון שלי בלחימה, יפהפייה. אני אעשה את זה בזריזות למען המסכן, ואז תהיי חופשייה להגשים כל תשוקה שלך."

"לא, אתה לא!" התנשפתי, על אף שמותו המוקדם של וראגי היה אחד החלומות בהקיץ הכי שכיחים שלי. "אני אוסרת עליך!"

"אאה." הוא חג סביבי שוב, והסוס החום-לבנבן המכוער נשף בקול. "טוב, אם ככה אני אחכה שהוא ייפול קורבן לדג מעופף. יהיה בזה צדק מסוים." הוא חייך אליי חיוך מלא בכל מיני סוגי הבטחות והתחיל לרכוב לאורך החוף.

"לאן אתה הולך?" צעקתי. עדיין לא הייתי בטוחה לחלוטין אם

הוא רק קנטר אותי או שדיבר ברצינות, והאפשרות הממשית שאולי הוא כן פושט, צצה שוב במחשבתי. "אתה מתכוון להרוג אותי?"
הוא הסתכל מעבר לכתפו וחייך. "שינית את דעתך לגבי המשך החיים שלו?"
כן. סגרתי ידיים לאגרופים. "ברור שלא."
"חבל."

הוא לא ענה על השאלה שלי, ואני הרמתי את שולי החצאית שלי ורדפתי אחרי הסוס. "לאן אתה הולך? איזה עסק יש לך בכפר?"
"שום עסק," הוא קרא. "אבל ליארל סְנורי יש, והוא יתהה לאן נעלמתי."

עצרתי בבת אחת וכל חלק בי רצה לשקוע באדמה, כי אחי היה אחד הלוחמים של היארל. אם הוא יגלה שפלרטטתי עם האיש הזה...
"אתה רוכב עם היארל?"

הוא קרץ אליי. "משהו כזה." ואז הוא נעץ עקבים בצידי הסוס ודהר לאורך החוף, משאיר אותי מאחור, מביטה.

פרק

2

הייתי מתוסכלת באופן לא הגיוני, ולקח לי כמעט עד צוהרי היום לגמור לנקות את השלל. העמסתי את העגלה בשביל וראגי ובחרתי שני דגים משובחים לאימא שלי. בשלב הזה הריגוש מהמפגש עם הלוחם הספיק להתפוגג, והוחלף בתזכורת קודרת לכך שווראגי בחיים, שאני אשתו ושהרגזתי אותו.

הרוח שרקה במורד ההרים, נושאת איתה ריח שלג נמס, ואני שאפתי עמוקות, שמחה להתרחק מצחנת הדגים והמעיים ובושתי שלי, אף שמידה ניכרת מכל השלושה עדיין דבקה בבגדיי. מחטי אורן נמעכו תחת מגפיי, מילאו את אפי בריח החרוף והקלו על המתח בכתפיי.

זה בסדר. הכול יהיה בסדר. זאת לא הפעם הראשונה שרבתי עם וראגי, וגם לא תהיה האחרונה. שרדתי שנה איתו ואשרוד שנה נוספת. ועוד אחת.

אבל רציתי לעשות יותר מאשר לשרוד. רציתי שימיי יהיו יותר מאשר הזמן שעללי לשאת. רציתי לחיות את ימיי, להתענג עליהם. למצוא בהם להט והתלהבות כפי שהרגשתי לרגע חולף עם הזר על החוף.

הכמיהה הזאת היא שהקשתה על חיי. אם יכולתי להפסיק לדצות,

אולי הייתי מוצאת אושר במה שיש לי. אבל אפילו המחשבה הזאת גרמה לי להירתע, כי זה בדיוק משהו שאימא שלי הייתה אומרת. תפסיקי לרצות יותר, פרייה, ותהיי מסופקת ממה שיש לך.

דחפתי את הדגים העטופים מתחת לזרוע שמאל, התכופפתי והרמתי מקל. התפתלתי לצדדים והצלפתי תחילה בעץ אחד ואז באחר, וכך המשכתי להתקדם לאורך השביל, כאילו היער סביבי הוא נחיל פושטים. לא היה אכפת לי שאני מתנהגת כמו ילדה יותר מאשר כמו אישה בוגרת. הנפתי את חבילת הדגים שלי כמו מגן והדפתי התקפות דמיוניות. נשמתי בהתנשפויות מהירות, וזיעה הרטיבה את השיער שנצמד לצידי ראשי.

התענגתי על צריבת השרירים בזמן שתקפתי והתגוננתי, שמחתי על כל התנשפות, נהניתי מהצריבה בכף ידי בכל פעם שהמקל שלי חבט בעץ. על זה חלמתי: לא לנקות דגים על חוף הפיורד כדי למכור אותם לאותם כפריים כל יום, אלא להילחם. להצטרף לחבורת הלוחמים של הארל בפשיטות על יריבינו ממזרח וממערב. לעמוד איתנה במגננה על אדמותינו כנגד פולשים נורדלנדים, ולצבור עושר בכוח החרב שלי. ואז לבלות את החורף עם משפחתי, לאכול ולשתות ולצחוק עד עונת הפשיטות הבאה.

לאחי הבכור, ג'יר, היה אותו חלום, והוא הלך והגשים אותו. כשהייתי בת ארבע-עשרה והוא בן שש-עשרה, אבא שלנו לקח את ג'יר לאספה, ויארל סנורי נתן לג'יר צמיד זרוע, כהזמנה להצטרף לפשיטות. עכשיו, בגיל עשרים ושתיים, אחי היה לוחם מכובד.

אבל כשאני הבעתי את רצוני ללכת בדרכו של אחי, בני משפחתי הגיבו בצחוק עד שהבינו שאני רצינית; ואז התחלף השעשוע שלהם באימה אילמת.

"את לא יכולה, פרייה," אבא שלי אמר לבסוף. "זה רק עניין של זמן עד שיגלו מה את, ואז לעולם לא תהיי חופשייה לבחור דבר." מה אני. הסוד שלי. הקללה שלי.

"ברגע שתלדי תינוק, פרייה, תוותרי על הרצונות הטיפשיים האלה לחקות תמיד את אחיך," אמרה אימא שלי. "את תהיי מסופקת."

"אני לא מסופקת!" צעקתי בתגובה לזיכרון והשלכתי את המקל שלי אל בין העצים. אבל תוך כדי כך אחד הדגים החליק מהעטיפה ונפל על קרקע היער.

"לעזאזל." התכופפתי להרים את הדג, ועשיתי כמיטב יכולתי לנקות את מחטי העצים והאדמה שדבקו בו. קיללתי את עצמי בדממה על המחשבות שלי. על כך שאני חולמת על דברים שלעולם לא אוכל להשיג.

"אני מקווה שהוא לא נועד לבטן שלי." זינקתי לעמידה והסתובבתי במהירות, ומצאתי את אחי עומד מאחוריי.

"גייר!" סגרתי את המרחק בינינו בקול צחוק וחיבקתי את צווארו. "מה אתה עושה כאן?"

"מציל את ארוחת הצוהריים שלי, ככה נראה." הוא הרחיק אותי ממנו בזרועות ישרות כדי לבחון אותי בביקורתיות, ואני עשיתי כמוהו. גם לאחי היו עור בהיר, שיער כה בלונדיני שהוא כמעט נראה לבן, ועיני ענבר שזהרו כמו שמשות בזמן ליקוי. הוא צבר שרירים מאז שעבר לגור בהֶלְסֶר עם היארל, וכבר לא היה דק־גזרה כמוני, אלא מלא וחזק.

"את צריכה לאכול יותר – את כחושה," אמר גייר, ואז הוסיף, "יארל סנורי הגיע לכפר ומדבר עם בעלך."

העור שלי עקצץ באי־שקט. וראגי זומן לעיתים קרובות לדבר עם אדוננו, אבל ליארל מעולם לא הייתה סיבה לבוא אליו. "באיזה עניין?"

גייר משך בכתפיו ואז לקח את אחד הדגים ונענע את הזימים באגודליו. "על דגים, אני מניח. איזו סיבה אחרת יש לדבר עם וראגי?" "זה נכון," רטנתי. חטפתי את הדג מידי ו התחלתי ללכת בשביל בכיוון בית המשפחה שלנו.

"באיזו מהירות דועך קסם הנישואים." גייר הלך לצידו בכלי נשק מקרקשים. הגרזן וסכין הסַאָקס היו מוכרים לי, אבל החרב הייתה חדשה. וכך גם השריון שלבש מתחת לגלימה שלו. הוא בזז אותם בפשיטות או שילם עליהם מחלקו בשלל. הבזק קנאה החמיץ בבטני.

כבשתי את התחושה והעפתי בו מבט זועף מהצר. "איזה קסם? מעולם לא היה שום קסם."

"בסדר." אחי בעט באבן והיא התגלגלה לאורך השביל לפנינו. הוא צימח זקן בשנה האחרונה, וקישט אותו בטבעות כסף. זה גרם לו להיראות מבוגר מגילו, ופראי יותר, וסביר להניח שזאת הייתה הכוונה. הושטתי יד ומשכתי בזקן. "מה אינגריד חושבת על זה?"

גייר היה נאה ומקסים כך שלא חסרו לו נשים לבחור ביניהן, אבל ידעתי שהוא מעוניין רק בחברתי אינגריד, שאהב מאז שהיינו ילדים. הוא קיווה להרוויח מספיק מהפשיטות העונה כדי לכנות בית ולבקש מאבא שלה את ידה.

"היא מתה על זה. בעיקר איך שהוא מדגדג כש –" דחפתי אותו חזק מספיק לגרום לו למעור. "אתה חזיר." גייר גיחך אליי. "מודה באשמה. אבל אל תשני את הנושא, פרייה. כולנו יודעים שווראגי הוא חרא חמדן, אבל הוא בעלך. עכשיו שאבא איננו, מוטל עליי –"

תפסתי בקרסול שלו עם שלי ומשכתי בכוח, וחייכתי חיוך גדול כשאחי נפל על הגב. דרכתי על החזה שלו ברגל אחת ואמרתי, "אני אוהבת אותך, אחי. אבל אם תתחיל להרצות לי על חובותיי כרעיה אתה תמצא חן בעיני הרבה פחות." השענתי עליו משקל. "לא עברו כל כך הרבה שנים מאז שהרכצתי לך עד זוב דם, אני עדיין זוכרת איך."

חיכיתי שהוא יצחק. שילעג לווראגי ויקרא לו דג יבשה. שיאמר שהוא מצטער שנאלצתי להתחתן איתו כנגד רצוני. שיאמר לי שמגיע לי יותר מזה.

במקום זה גייר אמר, "אנחנו כבר לא ילדים." הוא תפס בקרסול שלי ומשך בכוח.

מעוצמת החבטה של הישבן שלי על הקרקע, כל עמוד השדרה היטלטל וכמעט קטעתי לעצמי את הלשון בנשיכה, אבל גייר הזדקף והתעלם מהדם שירקתי. "וראגי עשיר ויש לו השפעה על יארל סנורי. את צמיד הזרוע שלי קיבלתי אולי בזכות הזיכרונות הטובים של היארל

מאבא, אבל בזכות וראגי, היארל משלם לי להילחם בשבילו כל השנה. אם תכעסי את וראגי מספיק כדי לגרש אותך, יכול להיות שסנורי לא יאפשר לי להמשיך. ואם אני לא אוכל להמשיך, איך אתעשר מספיק לשאת את אינגריד?"

כאילו שיכולתי לשכוח.

"ואם לא אכפת לך ממני ומאינגריד, תחשבי על אימא." גייר השעין מרפקים על הברכיים. "וראגי דואג לה. משלם לאנשים שיעבדו בחווה ויאכילו את בעלי החיים. ואם לא עליה, תחשבי בהיגיון על מצבך. יש לך בית מעורר קנאה, וממון לקנות אינספור קישוטים." הוא הושיט יד והצליף באחת מטבעות הכסף המקיפות את הצמה הארוכה שלי. "מה תעשי בלי וראגי?"

"אלחם. אצא לפשיטות. ארוויח את הממון שלי בעצמי," עניתי. "אני לא צריכה את וראגי."

גייר השמיע נשיפה וקם. "בואי לא נריב. הפעם האחרונה שהתראינו הייתה לפני חודשים."

בהיתי ביד שהושיט לי. חלק ממני רצה להמשיך להתווכח. אבל שנינו ידענו שלעולם לא אקבל החלטה שתפגע במשפחה שלי, כך שכל הטיעונים שלי לא היו רלוונטיים. אז במקום זה אחזתי בידו של אחי ואפשרתי לו להקים אותי. "איזו פשיטה יארל סנורי מתכנן הקיץ?"

לפני שגייר הספיק לענות, קול פרסות מילא את אוזנינו. על הדרך הופיעה קבוצת לוחמים על סוסים, והקיבה שלי התכווצה כשזיהיתי את בעלי רוכב בראשם בהבעה זחוחה.

"הלורד." גייר החווה בראשו אל הגבר הגדול שרכב לצד וראגי, שבוודאי היה יארל סנורי. מעולם לא ראיתי אותו במו עיניי, כיוון שמעולם לא התרחקתי מרחק יותר מכמה שעות מסְלֹוֹגֶר ולא ביקרתי במעוז שלו בְּהֶלְסֶר. הוא היה גבר גבוה וכבד, עם שיער חום כהה וזקן שזרק בו אפור. סביב עיניו היו קמטים עמוקים ופיו היה קפוץ בהבעה זועפת. רוב האנשים היו אומרים שהוא גבר נאה, אבל האופן שנעץ בי מבטים גרם לי להצטמרר. כאילו אני רכוש שלו.

"גייר," ענה סנורי, אבל העיניים שלו נשארו נעוצות בי. הדבר האחרון שרציתי היה לפגוש את מבטו, אז הסתכלתי מעבר לו על שאר החבורה. מלבד וראגי היו שם שלושה גברים נוספים לבושים שריון שרשראות. הם היו חמושים בסכיני סַאָקס וכן גרזינים וחרבות, כלי נשק שהעידו היטב על תהילתם בקרב. האישה היחידה שאיתם לא הייתה חמושה, מלבד סכין סַאָקס קצר על חגורתה, ומתחת לקישורי הגלימה שלה היה מחשוף עמוק. העיניים שלי דילגו מעבר לכל אלה וננעצו באיש שרכב במאסף.

אוי, אלים.

היה הגיוני שיימצא שם, ועדיין ההלם הבזיק בי למראה הלוחם מהחוף. הלם שהתבטא גם בעיניו, כשהסתכל ממני אל גייר ובחזרה, בעוד היארל מדבר.

"זאת האחות שאתה תמיד מדבר עליה, גייר?" היארל לא חיכה שאחי יענה ואמר לווראגי, "היא אשתך, כן?"
 "כן, הלורד. זאת פרייה שלי."

לא שלך, רציתי לסנן. לעולם לא שלך. אבל התאפקתי, כי התרחש כאן משהו שמילא לי את הבטן קרח, והתחושה התעצמה פי אלף בגלל ההבעה על פניו של וראגי.

הוא חייך כמו חתול שקיבל קערה מלאה שמנת. למה הוא כל כך שמח? למה סנורי והלוחמים שלו כאן? מה הם רוצים?

"מעולם לא הזכרת שגם אחותך לוחמת, גייר," אמר סנורי. "וראגי מספר לי שהיא רוצה להצטרף לפשיטות הקיץ, זה נכון?"

"לא," פלט אחי ואז ניסה לכסות על ההתפרצות בצחוק. "פרייה יודעת לנקות דגים ולטפל בבית. היא לא לוחמת."

התגובה האוטומטית שלי הייתה להזעיף פנים, אבל נשכתי את פנים הלחיים כשסנורי העיף בי מבט משועשע. "את לא מסכימה איתו, פרייה? את חושבת שאת יודעת להילחם?"

"אני..." בלעתי רוק וזיעה נטפה במורד הגב שלי, כי כולם נעצו בי מבטים. ידעתי שעדיף לענות בכנות, בעיקר כיוון שאנשים ידעו למה אני מסוגלת. "אבא שלי לימד אותי להילחם כשהייתי ילדה. אני מסתדרת."

"אבא שלך הוא אַריק."

"היה," תיקנתי אותו. "הוא מת לפני שנה."

"בקרב, נכון?"

הלחיים שלי צרבו מנשיכות. לא ידעתי אם אחי שיקר או שללורד פשוט לא היה אכפת מספיק לזכור את הפרטים. "לא, הלורד. הוא מת בליל החתונה שלי. אשת הרפואות אמרה שבגלל הלב שלו."

סנורי שפשף את הסנטר. "חבל. אַריק היה לוחם עז נפש בשיא כוחו. נלחמנו מגן לצד מגן פעמים רבות. אם הוא לימד אותך, מה שלמדת מוצלח. ותמיד יועילו לי לוחמים נוספים."

"היא אישה נשואה," השיב גייר לפני שהספקתי לענות. "עם כל הכבוד, פרייה צריכה להתמקד במשפחה, לא בקרבות."

"זה נכון," ענה סנורי. "אבל וראגי אומר לי שזה לא ככה. שפרייה חושבת על קרבות יותר מאשר על תינוקות."

אוי, אלים.

ההבנה של מה שקורה כאן הכתה בי במקביל לגייר, שפניו הלבינו. וראגי רצה לשים קץ לנישואים שלנו וביקש מהיארל להיות עד. מיצי קיבה טיפסו לי בגרון, כי עד כמה שרציתי להיפטר ממנו, ידעתי מה יהיו ההשלכות. המשפחה שלי היא זאת שתסבול, רק כי לא הצלחתי לסתום את הפה הארוך שלי.

"בואו נראה אם פרייה לוחמת טובה יותר משהיא רעה," המשיך סנורי בדבריו. "תן לה נשק, גייר." אחי לא זז.

המבט של היארל התקשח. "אתה ממרה את פי?"

"אני לא מוכן שאחותי תיפגע."

גייר יגן עליי מתוך גאווה. ידעתי את זה, ולא הייתי מוכנה שזה יקרה כשאני יכולה פשוט לשתף פעולה עם ההשפלה. אולי זה יספיק כדי לפייס את וראגי, והוא ישקול מחדש את ההחלטה שלו. "תן לי את החרב שלך, גייר."

אחי הסתובב אליי בבת אחת ועיני הענבר שלו יקדו. "פרייה, לא!" הושטתי לו יד.

הוא לטש בי מבט, ואני דחקתי בו בדממה להבין איך זה צריך

להתנהל. לקלוט שבסך הכול אסכול כמה חברות ופגיעה בגאוותי. פגיעה שהייתי מוכנה לשאת למענו ולמען אימא שלנו.

שניות חלפו, והמתח בקרחת היער הלך והתעצם. ואז גייר שלף את החרב שלו באי־רצון והושיט לי את הניצב. סגרתי את היד על הקת העטופה בעור והרגשתי במשקל החרב. הרגשתי כמה היא נכונה בידי. מאחורי היארל, אחד הלוחמים התחיל לרדת מהסוס שלו, אבל סנורי נענע בראשו והסתכל על הלוחם כהה השיער שפלרטטתי איתו על החוף. "בירון, אתה תבחן את היכולת של פרייה."

בירון.

הביטחון העצמי שלי התרסק כששמעתי את השם שלו. ההבנה מי הוא הכתה בבטן שלי כמו איל ניגוח. הוא היה הבן והיורש של יארל סנורי. זה כשלעצמו היה גרוע מספיק, אבל הוא היה גם בן טיר, לאחר שבזמן ההתעברות העניק לו האל טיפה מדמו ואת כל הקסם המלווה אותה. אחי סיפר לי פעמים רבות על יכולותיו של האיש הזה בשדה הקרב – לוחם שאין שני לו, שהותיר מאחוריו רק מתים וגוססים. הוא זה שסנורי רוצה שאלחם בו?

הרגשתי שאני עומדת להקיא, אבל בירון רק פרץ בצחוק. הוא חבט בידו על האוכף שלו והגב שלו התקשת לאחר כששאל מצחוק. זה נמשך כמה רגעים, ואז הוא ניגב את העיניים והצביע על סנורי. "שקדן כל מי שאומר שאין לך חוש הומור, אבא."

"זאת לא הייתה בדיחה." הקול של סנורי היה צונן, ומתחת לזקנו הלסת שלו נחשקה ברוגז ברור.

או לפחות ברור לי. בירון רק השמיע נביחת צחוק. "אתה רוצה שאני אלחם ב... בחורה הזאת? אלחם באשת דייג שבקושי מסוגלת להניף את כלי הנשק שבידה?"

היה קשה לא להגיב, כי גם אם החרב הייתה כבדה, היא לא הייתה כבדה יותר מדליי דגים ואת אלה סחבתי כל היום.

"כן, בירון. זה בדיוק מה שאני רוצה שתעשה." סנורי הטה את ראשו. "אלא אם תסרב ותגרום לי לפקפק בנאמנות שלך?"

האב והבן לטשו מבטים זה בזה, והמתח היה מוחשי דיו לגרום

ללוחמים האחרים לנוע באי־שקט באוכפים. זה בבירור היה מבחן, ולחוסר מזלי נלכדתי באמצע שלו.

בירון הוא זה שוויתר, ושם קץ למבוי הסתום במשיכת כתפיים. "כרצונך."

הוא גלש מהסוס שלו וצעד לעברי בחן של חיית טרף. החיוך הפלרטטני נעלם. נזכרתי פתאום כמה הוא גדול ממני, וכולו שרירים. אבל לא זה מילא אותי פחד. לא, הפחד שבער בעורקיי ודחק בי לברוח, דחק בי להשתופף, התעורר כשהוא ביטא את השם "טיר" וגרון של אש הופיע בידו.

הרגשתי בחום הגרון, שהיה לוהט בהרבה מלהבה רגילה. ריצודי האדום והכתום והכחול היו כה בוהקים שעייני צרבו. להבת האל. להבת המלחמה.

"מה אתה מנסה להשיג?" הוא שאל את סנורי. "אתה רוצה הוכחה שהיא לא מסוגלת להילחם? הינה –" הוא הניף עליי את הגרון.

כשלתי לאחור בצווחה, מעדתי על שורש בולט ונפלתי על הישבן. כלי הנשק שלי נשמט מירי.

"הינה ההוכחה שלך. שלח אותה בחזרה לבעלה ולדגים." "לא זאת ההוכחה שאני רוצה," ענה סנורי, והבטן שלי התהפכה מפחד שאשלם ביותר מאשר גאוותי.

נעמדתי בכבדות וגיליתי שהלוחמים האחרים מרתקים את הזרועות של אחי ומרסנים אותו. וראגי גיחך מאחור.

"אז עד דם ראשון?" דרש בירון לדעת. היה כעס בקולו ולהבות הגרון היתמרו מרגש. הוא לא רצה בקרב הזה, אבל זה לא אומר שלא יציית כדי להוכיח את נאמנותו. לכל תגובה אחרת יהיו השלכות חמורות, והתקשיתי להאמין שהוא יהיה מוכן לסבול למען אישה שהוא לא מכיר.

"לא." סנורי ירד מהסוס שלו והושיט את המושכות ללוחם אחר, ואז שילב זרועות. "עד המוות."

הקיבה שלי צנחה והעולם סביבי היה פתאום בוהק מדי. עד המוות? "זה מטורף," נהם בירון. "אתה רוצה שאני אהרוג את האישה

הזאת? למה? כי הפסולת האנושית הזאת" – הוא הצביע על וראגי –
 "רוצה אישה חרשה?"

"וראגי הוא בן נְיֹוֹר. הוא איש בעל ערך והוכיח את נאמנותו."
 כבר לא הייתי בטוחה אם זה קשור בי בכלל. אולי בבירון. אולי
 במשהו אחר לגמרי. הדבר היחיד שידעתי בוודאות זה שהפחד חונק
 אותי וגוזל ממני את קולי.

"ואני לא?" בירון הרים את הגרון הבוער שלו והיארל היה חכם
 מספיק לסגת צעד זהיר. "עשיתי כל דבר שביקשת ממני אי-פעם."
 "אז מה זה כבר עוד דבר אחד?" סנורי הטה את ראשו. "אתה
 תעשה את זה. או שתחזיר את צמיד הזרוע שלך ותצא לגלות, וכבר
 לא תהיה הבן שלי בשמך או ברוחך. ואם אתה חושב שקורבן כזה יציל
 את האישה, דע לך שלא. אני בסך הכול אורה למישהו אחר להילחם
 בה במקומך."

השרירים בלסת של בירון התבלטו בבירור ועיניו הירוקות היו
 מצומצמות מזעם, אבל הוא הנהן הנהון קפוץ. "בסדר."
 "פרייה!" אחי צעק. "תברחי!"

לא הצלחתי להשתחרר מהקיפאון. לא הצלחתי לחשוב מה לעשות
 כדי לחלץ את גייר ואותי בחיים מהמצב הזה. נראה שאין ברירה אלא
 להילחם.
 ולנצח.

"ומה אם אני אהרוג אותו?"

חצי ציפיתי שסנורי יצחק, אבל הוא רק משך בכתף אחת. "אם
 תהרגי את בירון, פרייה, אני אוריד את צמיד הזרוע מגופתו ואשים
 אותו עלייך. תוכלי לקבל את המקום שלו בֶּרְקָאר שלי כשנפליג
 לפשיטות הקיץ ואת החלק שלו בשלל."

זקפתי סנטר. שנאתי את העובדה שיש בי חלק שפרס כזה קוסם לו.
 "וגירושים מווראגי."

זה גרם לסנורי להשמיע צחוק שקט, והוא העיף מבט בווראגי.
 "אתה מסכים לסיום הנישואים האלה?"

בעלי הגיב בכוז. "בשמחה."

הסיכויים שאביס לוחם מהולל כמו בירון היו קלושים. את הסיכוי

הזה הקטינה עוד יותר העובדה שהוא זכה למתת טיר. אבל קרבות הם דבר לא צפוי, וכן היו לי כישורים מסוימים. "בסדר."

סנורי הנהן, ואז הסתכל על האישה היפהפיה שצפתה מהסוס שלה. "יצא לנו שיר מזה, סְטִינְן. כך או כך."

"כדברִיך, הלורד," ענתה האישה, וסקרנות התעצמה במבטה כשהסתכלה עליי. היא בבירור לא הבינה יותר ממני מה קורה כאן. גלגלתי כתפיים להיפטר מהמתח ואמרתי לאחד הלוחמים שעדיין ישבו על הסוסים, "אני יכולה להשתמש במגן שלך?"

הוא משך בכתפיו ואז התמתח כדי לנתק אותו מהאוכף שלו. "זה לא יציל אותך," אמר. "אבל כל מי שמוכן להילחם בבירון הרוויח את מקומו בוולְהָלה."

דבריו עודדו אותי כשלקחתי ממנו את המגן ואחזתי בידית שמאחורי בליטת המגן העשויה פלדה עבה, אבל לא חשפתי את הביטחון העצמי שלי בזמן שהקפתי את בירון. המצח שלי כבר התחיל להזיע מחום הגרון שלו, אבל נראה שהוא עצמו לא מושפע ממנו. ודאי שהוא לא מושפע, אם הוא מסוגל להחזיק להבה גלויה בידו החשופה.

"אני מצטער על זה, פרייה," הוא אמר. "מי ייתן ואודין עצמו יקדם את פניך בגביע מלא."

"אני בטוחה שכן יהיה." חייכתי במתיקות. "כי אתה תודיע לו שיתכונן לקראתי כשתגיע לשם. וזה יקרה בקרוב יותר משאתה חושב." חיוך הפציע על פניו, ולרגע ראיתי את הגבר שפלרטט איתי על החוף. אם אצליח איכשהו להרוג אותו לא אשמח על זה, אבל גם לא אהסס להנחית את מכת המוות. בירון העיף מבט מעבר לכתפו אל וראגי. "זו שטות מצידך –"

תקפתי.

החרב שלי הצליפה בכיוון הבטן של בירון, אבל חוש שישי כלשהו הזהיר אותו כנראה, כי הוא התפתל הצידה ברגע האחרון וחוד החרב רק שיסף את בד החולצה שלו. הוא התחיל להתהלך במעגל כשהוא בוחן אותי. "לא ככה חשבתי שהדברים יתפתחו."

"לגורל לא אכפת איך אתה חושב שדברים צריכים להתפתח." דם שאג בעורקי ועיניי ננעצו בגרון הבוער, למרות הידיעה שלא

זה הדבר שאני צריכה להתמקד בו. ידעתי שהעיניים והגוף, לא כלי הנשק, הם אלה שמרמזים על כיוון התנועה. "הנוראות כבר ארגו כל דבר שישנו וכל דבר שיהיה." תקפתי שוב וכלי הנשק שלנו התנגשו. מעוצמת ההתנגשות מעדתי לאחור.

"אם את מנסה לשכנע מישהו כדאי שתדייקי." הוא חסם מכה נוספת שלי אבל לא תקף בעצמו. "אני אורג את גורלי בעצמי." כי היה לו דם אל בעורקיו. ידעתי את זה. ידעתי את זה היטב, כי וראגי הרבה להתרברב בכוח הזה, שלא היה ניתן להוכיח. "זה יהיה הגורל שיקבע לך אביך, כי נראה שאתה מציית לו בכל דבר." זעם התלקח במבטו של ביוון ואני תקפתי שוב במכה חזקה לעבר הצלעות. הוא מיהר לחמוק במהירות גדולה בהרבה משהייתי מצפה לה מגבר גדול כזה. הוא הצליף באי־חשק לעבר החרב שלי וכשכלי הנשק התנגשו נרתעתי. להבות ליחכו את הלהב שלי ואני משכתי אותו וחסמתי מכה נוספת של הגרון במגן שלי.

הלהב ננעץ בעץ מתחת לבליטת המגן ואני תקעתי עקבים בקרקע כששחרר אותו במשיכה. מעוצמת המשיכה המגן כמעט נתלש מידי. אבל גרוע מזה, ריח עץ בוער מילא את נחיריי ועשן עלה מהמגן שניצת.

אבל לא העזתי להשליך אותו.

הפחד שצף בתוכי, כל גופי כוסה זיעה והכול נדמה בוהק מדי. ידעתי שאני חייבת לתקוף מיידית, לפני שהאש תכריח אותי לשמוט את המגן. לפני שכוחותיי יאזלו.

השלכתי את עצמי קדימה בשרשרת של התקפות, בפאניקה גוברת כשהוא בלם אותן אחת־אחת, תמיד בהגנה ובפנים חסרות הבעה. למה לטרוח לתקוף, כשהאש השורפת את המגן שלי תעשה בשבילו את העבודה?

"תראה מה אתה שווה, ביוון!" נהם סנורי. "תראה לה מה זה קרב אמיתי!"

הנשימה שלי הפכה לשרשרת של התנשפויות מהירות כשהנפתי את החרב שלי שוב ושוב, בידיעה שאין לי ברירה אלא לנצח.

להרוג אותי, גם אם לא רציתי לעשות את זה. "למה אתה עושה את זה?" דרשתי לדעת מסנורי בין התנשפויות. "מה תרדווח מהמוות שלי?"

"אני לא ארדווח שום דבר מהמוות שלך", הוא ענה. "תילחמו!"
זה לא היה הגיוני.

נראה שבירון חושב כמוני. "אין שום כבוד בקרב הזה. מוכר דגים מושטן רוצה שגבר גדול ממנו יעניש את אשתו על הכישלונות שלו מתחת לפרוות."

"אני חורש אותה כל לילה," צעק וראגי. "זאת אשמתה!"
"אולי חרשת בשדה הלא נכון!" בירון צחק וקפץ הצידה לחמוק מהמכה שלי. הגרזן שלו חבט במגן שלי כאילו מגרש זבוב.
המזג החם שלי התלקח, פחות בגלל הרמיזה הגסה ויותר כיוון שהוא אפילו לא כיבד אותי בקרב אמיתי. "מיץ לימון טיפל בכל זרע שהוא ניסה לזרוע."

סביר להניח שלא היה חכם מצדי לחשוף את הסוד שלי, אבל בהתחשב בכך שנראה שמותי קרוב, זה היה שווה את זה בזכות הבעת הזעם ההמומה על פניו של וראגי. בירון שאג מצחוק וכשל לאחור כשהוא אוחז בבטן שלו, אבל מיהר לחסום את המתקפה שלי כשניסיתי לשפד אותו.

"אלים אדירים, וראגי," הוא צחק. "באמת עדיף לעולם בלי צאצאים ממך, אם אתה לא שואל את עצמך למה יש לאישה שלך טעם לימונים."

טעם? קפאתי במקומי ובהיתי בבירון, שחייך אליי חיוך איטי.
"נראה שהוא ממש לא עשה את זה נכון."
"שתוק, בירון!" סנורי התהלך במעגל סביבנו. "תהרוג אותה עכשיו, אחרת אכרות לך את הלשון כדי להשתיק אותך!"
כל השעשוע נעלם מעיניו של בירון. "הלוואי שהגורל היה נוהג כך יפה יותר, פרייה."
ללא אזהרה, הוא תקף.

עכשיו לא נשאר דבר מהמכות בחצי כוונה וההדיפות חסרות המאמץ, והן הוחלפו במהלומות עזות שגרמו לי למעוד לאחור.

חשבתי שאני יודעת להילחם. שאני מבינה מה זה להשתתף בקרב אמיתי. אבל דבר לא היה יכול להכין אותי להבנה שלא חשוב כמה חזק אכה, באיזו זריזות אהדוף, הסוף שלי קרוב. המגן שלי בער, עשן וחום צורכים בעיניי, אבל לא העזתי לשמוט אותו. ביוון תקף שוב. עברתי להגנה, אבל הגרון שלו תלש את הלהב שלי מאחיזתי והעיף אותו אל בין העצים.

זהו זה.

הרגע הגיע.

אבל ביוון היסס, נסוג לאחור במקום להסתער ולחסל אותי. לוחם קטלני, כן. אבל לא רוצח.

"תגמור עם זה", צעק סנורי. "גררת את זה מספיק. תהרוג אותה!" פחדתי. מרוב פחד נדמה שהשאיפות הנואשות שלי לא מגיעות לריאות. כאילו האימה שלי חונקת אותי. כן הצלחתי להניף את המגן הבוער בנכונות להילחם עד הסוף. בנכונות למות בכבוד. בנכונות להרוויח ביושר את מקומי בוולהלה.

הגרזן הבוער נחת בכיווני בתנועה מטושטשת והכה במגן שלי. סדק נבקע בעץ ואני כשלתי לאחור וכמעט נפלתי. הזרוע שלי כאבה מעוצמת המכה ויפחת בכי נמלטה מבין שפתיי.

ביוון הניף את הגרון שלו שוב.

נדמה שהזמן האט. ידעתי שעוצמת המהלומה הבאה תנפץ את המגן שלי ותכרות את זרועי. ידעתי שריח בשרי השרוף יעלה באפי. ריח דמי הבוער.

אומץ הלב שלי התערער, ואז כשל.

"הלין", ביטאתי בהתנשפות את השם שנאסר עליי כל חי. "הגני עליי!"

רעם התגלגל באוזניי כשהגרזן הבוער של ביוון הכה במגן שלי, שכבר לא היה עשוי עץ אלא אור כסוף. מעוצמת ההתנגשות ביוון הושלך באוויר, וגופו הוטח בעץ במרחק עשרה צעדים ממני, בכוח שגרם לגזע להתבקע.

ביוון צנח על הקרקע המום, והגרזן שלו נחת על ערמה של מחטי אורן שעלתה מייד באש.

אבל איש לא עשה דבר לכבות את הלהבות. איש לא זו. איש אפילו לא דיבר.

ביוון התרומם במאמץ וטלטל את ראשו על מנת שיצטלל. עיניו נשארו נעוצות בי וקולו רעד כשאמר, "היא עלמת המגן." צמרמורת עברה בי בזמן שכיביתי את הקסם שלי. אבל מאוחר מדי. עכשיו כולם ראו.

כולם ידעו.

"אתה רואה, הלורד," אמר וראגי בקול רם וצורמני. "בדיוק כמו שאמרתי: פרייה היא בת האלה הלין והסתירה את הקסם שלה." לא הייתה לזה הרבה חשיבות, אבל המחשבה הראשונה שעברה בראשי הייתה: איך הוא יודע?

וראגי צחק כשראה את השאלה בעיניי. "בכל פעם שהתגנבת מהבית, חשבתי שהלכת לשכב עם גבר אחר. אז עקבתי אחריך. ובאמת תפסתי אותך, גם אם לא היה לזה שום קשר לזין אחר." הבטן שלי התהפכה. איך הייתי טיפשה כזאת? למה לא נזהרתי יותר?

"סְטִינְג", אמר סנורי. "דור שלם ישיר על זה, והקסם שלך יחבר את השיר."

האישה לא ענתה, רק נעצה בי מבט כה נוקב שנאלצתי להסתכל הצידה.

ביוון כיבה את האש שהבעיר הגרזן שלו, אף שכלי הנשק עדיין בער בידו בזמן שהתקרב. "אני מבין שאתה לא באמת רוצה שאהרוג אותה."

סנורי השמיע נחרה. "אני לא בטוח שהיית מצליח. נחזה ששמה ייוולד בלהבות של אל. הגורל שלה מעולם לא היה למות תחת ידך." "היא חסרת גורל," השיב ביוון. "אף אחד לא היה יכול לחזות אם אני אהרוג אותה, אפילו לא האלים."

סנורי נשף נשיפה משועשעת. "אתה חושב שאני לא מכיר את הבן שלי? ידעתי שתתעכב במכת המוות די זמן לגרום לה לפעול מתוך פחד."

סנורי השתמש בשנינו.

התחושה החלולה בחזה שלי התחילה להתמלא בחום היוקר של הכעס. החום הזה הפך לכבשן, כשסנורי שלף שקיק מתוך המעיל שלו והשליך אותו אל וראגי. "כפיצוי על המוהר שהפסדת. ועל הנאמנות שלך."

"חתיכת בוגד מזדיין!" נהמתי. "אין גבול לחמדנות שלך?" וראגי שלף מהשקיק שרשרת זהב ובחן אותה בהתפעלות, ואז אמר, "זאת לא חמדנות, פרייה. אני בסך הכול מכבד את האלים בכך שכיוונתי אותך לייעוד האמיתי שלך. באמת שאת צריכה להודות לי." "להודות לך?"

"כן." הוא חייך חיוך רחב. "בקרוב תהיי אשתו השנייה של היארל ותחיי בבית הגדול שלו בעושר ובשפע. והוא ייקח אותך להילחם בפשיטות, בדיוק מה שרצית."

אשתו השנייה. הסתכלתי על סנורי בזוועה, ואף על-פי שראיתי רוגז בעיניו, הוא הנהן אליי באישור. "לפני שני עשורים כמעט, חוזה מסרה לי נבואה על עלמת מגן שנולדה בליל ירח אדום. החוזה אמרה ששמה של האישה הזאת ייוולד באש האלים, והיא תאחד את אנשי סְקֶלְנֶד תחת הכוח אשר ישלוט בגורלה."

"הנורנות אורגות את הגורל." נדמה שהלשון שלי נפוחה בפי. בלעתי רוק בכוח. "הן שולטות בו."

"לכל דבר יש גורל קבוע מלבד לחיים של ילדי האלים," תיקן אותי סנורי. "הנתיב שלך לא ידוע, ותוך כדי הליכה בו את שוזרת מחדש את החוטים של כל האנשים סביבך."

קול יבבה עמום מילא את אוזניי והשמש הפכה בוהקת במידה בלתי אפשרית. הייתי מישהי חסרת חשיבות, והלין... היא הזוטרה שבאלים, אנשים בקושי חושבים עליה ולעולם לא מזכירים אותה. ודאי שהיא לא אלה רבת עוצמה מספיק לאחד את השבטים תחת גבר אחד.

"את תהיי ממליכת־מלך, פרייה," אמר סנורי ותפס בזרועות שלי. "וכבעלך, זה ששולט בגורלך, אני אחיה המלך הזה."

בגלל זה אבא שלי דרש שאשמור את הקסם שלי בסוד, בגלל זה הוא היה משוכנע כל כך שישתמשו בי כנגד רצוני אם אחשוף אותו.

הוא היה אחד הלוחמים של סנורי, כך שבוודאי שמע על הנבואה. ידע על הכוונות של סנורי, ולא רצה בחיים כאלה בשבילי. אני לא רציתי בחיים כאלה בשבילי. "לא!"

"הבחירה לא בידייך", הוא ענה. "אבא שלך מת, ולכן גייר הוא זה שמחליט."

הלוחמים המחזיקים באחי גררו אותו קדימה, והוא ירק דם על הקרקע בפני היארל. "אם פרייה אמרה לא, אז זה לא. אני לא אפגע בכבוד אחותי ואכפה עליה שוב נישואים שהיא לא רוצה בהם."

"אני חושב שכדאי שתשקול את זה מחדש." סנורי צעד מעל הרוק ונעמד מול אחי. "אני דורש נאמנות מהלוחמים שלי, במיוחד אלה שמפליגים על הדרך קאר שלי. זאת לא נאמנות, ילד."

גייר חשק שיניים ואני צפיתי בחלומות שלו עולים בעשן.

הלב שלי נשבר כשגייר נגע בצמיד הברזל שעל זרועו, אבל אז וראגי אמר בקול, "שמעתי שאבא של אינגריד מחפש לה נישואים טובים." הוא הניף את הארנק שקיבל כתשלום על הבגידה בי. "אני חושב שזה יהיה מוהר נאה."

גייר החוויר והבטן שלי התהפכה, כי שנינו ידענו שאבא של אינגריד ייקח את הזהב ולא חשוב כמה אינגריד תתנגד. לא יכולתי לתת לזה לקרות. לא יכולתי לאפשר שהחיים של אחי ושל חברתי הטובה ביותר ייהרסו למעני. בעיקר כיוון שהפזיזות שלי היא שהביאה אותנו למצב הזה מלכתחילה. "בסדר." הקול שלי נשמע מוזר וחנוק.

"אני אתחתן איתך. בתנאי אחד. אחי ישמור על הצמיד שלו ועל מקומו."

סנורי גירד בהרהור בזקן שלו ואז הנהן. "מקובל עליי." עיניו הבזיקו אל גייר, שהנהן הנהון קצר והסתכל לכל מקום מלבד עליי.

"מקובל עליי."

סנורי פנה אל הקבוצה. "כולכם עדים? פרייה הסכימה להיות אשתי. יש כאן מישהו שחולק על זכותי לקחת אותה?"

כולם מלמלו בהסכמה. כולם מלבד בירון, זאת אומרת. הגרון שלו עדיין בער בידו ומבטו היה נעוץ בי בריכוז כשהניף את כלי הנשק שלו. הוא נראה על סף פעולה. ומתוך סיבות שלא ממש

יכולתי לנסח, האינסטינקט גרם לי לסגת צעד והלב שלי הלם במהירות.

אבל הוא רק הוריד את כלי הנשק שוב ונענע בראשו קלות.
 "אם כך זה הוסכם." סנורי סימן ללוחמים שלו להקים את גייר.
 "אתה תשמור על הצמיד שלך ועל מקומך, גייר, אבל אנחנו חייבים לטפל בעניין הנאמנות שלך. אתה ידעת שאני מחפש בת הלין אבל לא אמרת לי דבר על אחותך, על אף שידעת שדם האלה זורם בוורידה. על כך אתה חייב להיענש." הוא הניף את הגרזן שבידו.
 "לא!" הצעקה נקרעה מבין שפתיי, צורמנית מרוב בהלה. "אתה נשבעת!"

ניסיתי לחצוץ ביניהם, אבל ביורן היה זריז ממני. הוא תפס במותניי וגרר אותי לאחור עד שהשכמות שלי נלחצו כנגד חזהו. "הוא לא יהרוג אותך", הוא אמר באוזני כנשיפה לוהטת. "ברגע שזה ייגמר, זה ייגמר. אל תתערבי."

"עזוב אותי!" נאבקתי ונלחמתי, ניסיתי לדרוך בכוח עם העקבים על המגפיים שלו, אבל הוא רק הניף אותי מהקרקע כמו ילדה. "גייר!" אחי עמד בגב ישר וסנטר זקוף. השלים עם גורלו.
 סנורי הניף את כלי הנשק.

הצד השטוח של הגרזן פגע בשוק של אחי וקול עצם מתבקעת הדהד בין העצים. אני צרחתי.
 גייר לא צרח.

הפנים של אחי החווירו נוראות, אבל הוא לא השמיע שום קול כשצנח לקרקע בידים סגורות לאגרופים.
 סנורי תלה את הגרזן שלו בחזרה על מותניו. "אתה תצטרף אליי שוב כשתוכל ללכת, זה ברור?"
 "כן, הלורד," התנשף גייר.

שרטתי את זרועותיו של ביורן בניסיון להגיע אל אחי. הייתי חייבת לעזור לו. אבל ביורן לא הרפה ממני.

סנורי הסתכל עליי ישירות ועיניו קדחו בשלי. "את אישה מבוקשת, עלמת המגן. עם השירים של סטיינן, השמועה עלייך תתפשט במהירות וכולם ירצו כך. רבים ינסו לפגוע בך דרך האנשים

שאת אוהבת." הוא השתתק לרגע. "האנשים שלי ישגו על המשפחה שלך כדי לוודא ששום דבר... מצער לא יקרה להם."

דבריו רוקנו את האוויר מחזי והקיבה שלי צנחה. זאת לא הייתה הבטחה להגן על המשפחה שלי – זה היה איום שנועד להבטיח שאשתך פעולה. לאור מה שעשה לגייר, לא היה לי ספק שהאיש הזה מסוגל לגרוע בהרבה בשעת כעס, ולכן הנהנתי הנהון קפוץ של הבנה. איש לא זו. איש לא דיבר. הצליל היחיד היה קול נשימות הכאב הצורמניות של אחי.

"טוב, אני הולך אם ככה," הפר וראגי את הדממה. הוא פנה אל הסוס שלו ועלה עליו במהירות. "לא הייתי רוצה שגייר יקדים אותי לפגישה עם אבא של אינגריד." הצחוק שלו היה אכזרי.

הזעם שלי התלקח ואני צרחתי, "שלא תעז! תעזוב אותה!"

"אינגריד תהיה רעיה משוכחת," ענה וראגי בצחוק קל.

מימיני גייר זחל בעקבות וראגי. הוא התחנן שמישהו ישאיל לו סוס. אחי, מתחנן. "קיבלת את מה שרצית," הוא הצטעק. "נפטרת מפרייה וקיבלת תשלום בזהב, אתה לא צריך את אינגריד!" לא הייתי מוכנה לסבול את זה.

חבטתי בראשי לאחור והלמתי בסנטר של ביוון, ששמט אותי. ברגע שרגליי נגעו בקרקע תפסתי בידית הבוערת של הגרון שלו ותלשתי אותו מידו. ייסורים השתלחו במעלה הזרוע שלי כשהלהבות ליחכו את עורי ושרפו את בשרי, ואני צרחתי כשהנפתי אותו מעל ראשי, האש נושקת ללחי.

ואז השלכתי את כלי הנשק.

הוא חלף באוויר בקשת, מסתחרר, משאיר שובל של גיצים.

וננעץ בקול חבטה בשרני בגולגולת של וראגי.

פרק

3

בהיתי בגרזן הבוער הנעוץ בגולגולת של בעלי. צפיתי בו קורס באיטיות ומחליק מהסוס עד שנחת בחבטה על הקרקע. רק אז הגרזן נעלם והותיר כתמים בהירים לנגד עיניי.

"איזו טיפשות!" צעק סנורי.

ביורן בהה בי בעיניים מלאות הלם וזוועה. "מה חשבת לעצמך?"
"זה הגיע לו," לחשתי. השיער של וראגי בער בריח חריף. "הוא ממזר חמדן ובוגדני והעולם מקום טוב יותר בלעדיו."

הוא היה.

"איך יכולת לתת לזה לקרות, ביורן?" נהם סנורי. הוא הסתער על הבן שלו ועצר ממש מולו. "איך יכולת לתת לה לקחת ממך את הנשק?"

"לא חשבתי שהיא תעשה את זה." ביורן טלטל את ראשו טלטול מהיר. "איש לא ניסה את זה מעולם. איש לא מטורף מספיק לגעת באש של טיר!"

עלה על דעתי אז שהם לא כועסים על הרצח של וראגי. הם כועסים –

הכאב הכה בי.

ייסורים כפי שלא חוויתי מעולם הצליפו במעלה הזרוע שלי,

ואני הסתכלתי למטה וראיתי שמפרק כף היד וגבה אדומים ומכוסים שלפוחיות. נראה שרק כף היד והאצבעות ניצלו מהכאב. התחלתי לסובב את היד אבל האצבעות של ביוון ננעלו על המרפק שלי. "את לא רוצה להסתכל." הוא תפס בסנטר שלי בידו האחרת והכריח אותי להסתכל לו בעיניים. "זה יהיה גרוע יותר אם תסתכלי."

לעיניים שלו היה כזה גוון מקסים של ירוק, הריסים סביבן כהים, ולמרות הכאב שהתעצם עם כל פעימת דופק, המחשבה שמילאה את ראשי הייתה שלא הוגן שיהיו לגבר כאלה ריסים ארוכים. "זה גרוע?"

"כן."

"אה."

התנודדתי על רגליי כשאמר לסנורי, "אם אתה רוצה שעלמת המגן שלך לא תאבד את היד שלה, אנחנו חייבים לחזור אל הֶלְסֶר כדי שליב תוכל לעזור לה."

סנורי קילל וקמט נחקק במצחו. "נחזה ששמה ייוולד באש. חשבתי שהכוונה לכך שהאש של טיר הכריחה אותה לחשוף את המתת שלה, אבל זה נעשה מתוך פחד. ואילו זה..." הוא השתק ועיניו נמלאו אור קנאי, "זה מעשה גבורה שיעניק לסטיינן שיר שהסקאלדים ישירו במשך דורות. האלים גומלים על מעשים כאלה." אם ככה נראה גמול מהאלים, התפללתי שלעולם לא ארגיש בכאב הענישה שלהם.

סנורי לא סיים. "למקרה שתפגינו אדישות לכך שהיא נבחרת האלים, דעו לכם, שאם היא תאבד את היד שלה, אני אכרות לכל אחד מכם את האצבעות בעצמי!"

"התשובה לכל דבר," רטן ביוון בשקט ואז צעק, "תביאו את המשחה משקי האוכף שלי." ירו עדיין אחזה בסנטר שלי וזקפה את פניי על מנת שלא אוכל להסתכל למטה.

"אני מצטערת," אמרתי לו ורעד עבר בי.

"בצדק." הוא לא הפסיק להסתכל לי בעיניים, והייתי מוכנה להישבע שזה הדבר היחיד שעוצר אותי מלצרות. "כל הנשים בהלסר יקללו את שמך, אם אאבד חצי מהאצבעות שלי."

מצמצתי, ואז קלטתי למה הוא מתכוון. השיניים שלי נחשפו

בנהמה על כך שהוא מתייחס בקלילות כזאת לכאב שלי. "או אולי הן יהללו אותי על כך שחסכתי מהן את הידיים המגושמות שלך."

הוא חייך חיוך רחב ושיניו היו לבנות מאוד על רקע עורו השזוף. "את חושבת ככה כי לא שמעת על השם שיצא לי. אחרי יום-יומיים בהלסר את תדעי את האמת."

אני רציתי רק לצרוח ולצרוח ולצרוח, אבל הכרחתי את עצמי לומר, "האמת שנשים מספרות לנשים אחרות שונה מהאמת שהן מספרות לגברים."

החיוך שלו התרחב. "יכולה להיות רק אמת אחת. כל השאר הוא שקר."

הצלחתי לומר בקול חנוק, "בריוק." הוא צחק, אבל האחיזה שלו בפניי ובזרועי התהדקה. כעבור שנייה הבנתי למה, כשהידיים של מישהו נגעו בכוויות שלי והכאב הפך את העולם ללבן בוהק. נשארתי עומדת רק בזכות האחיזה של ביורן, כולי מייללת ומתייפחת.

"לאט-לאט, פרייה." הקול שלו היה שקט ועדין. "המשחה תרגיע את הכאב."

שאפתי שאיפה רועדת.
 "ביורן, רטן מישהו, "זה –"
 "אני יודע," הוא קטע אותי. "אנחנו חייבים להזדרז."
 הדחיפות בקולו ליבתה את הפחד שלי, אבל הייתי חייבת לראות.
 הייתי חייבת לדעת כמה זה גרוע. "תן לי להסתכל."
 הלסת שלו נדרכה. "פרייה..."

משכתי את הסנטר שלי מאחיזתו והסתכלתי למטה. עור המפרק וגב היד היו מכוסים משחה אדומה סמיכה, אבל לא כף היד. כי כף היד שלי...

העור נעלם ממנה.
 בהיתי במסת האפר השחורה, השתנקתי ואז התפתלתי הצידה והקאתי, העולם מסתחרר סביבי.

"הזהרתי אותך." ביורן עטף את הכוויות שלי בכד ואז השתופף, והזרועות שלו השתחלו מאחורי הברכיים והכתפיים שלי.

"אני מסוגלת ללכת," מחיתי, אם כי ייתכן שזה היה שקר. זה בהחלט היה שקר.

"אני בטוח." הוא הניף אותי כאילו אני שוקלת יותר מילדה והשעין אותי כנגד חזהו. "אבל זה יהיה סיפור טוב יותר לשיר של סטיינן. תמיד כדאי שיהיה לך סיפור טוב ללוות את הצלקות." "פרייה!"

גייר ניסה לזחול לעברי ודמעות זולגות על פניו. "למה עשית את זה?" הוא התייפח. "היד שלך נהרסה!" "היא לא נהרסה, אידיוט!" אמר ביוון ברוגז. "והיללות שלך לא עוזרות."

העיניים של גייר קדרו. "זאת אשמתך, יד-האש. הגרון שלך עשה לה את זה."

מבעד לסחרחורת ולפחד, הכעס שלי התעורר. "אני עשיתי את זה לעצמי," אמרתי בשיניים חשוקות. "ואני לא מתחרטת. וראגי היה הורס את החיים של אינגריד. ושלך."

"אני אחיך – אני זה שאמור להגן עלייך."

המילים רק ליבו את הכעס שלי. "אם אתה חושב שככה זה, כנראה באמת לא שמת לב מה קורה."

"תעלו אותנו על סוס ותשלחו אותו בחזרה לאימא שלו," פקד סנורי קצרות על אנשיו. "וגייר, אני לא רוצה לראות את הפרצוף שלך עד שתלמד לשתוק."

הכאב בידי התחיל לשכוך. המשחה של ביוון, מה שלא תהיה, אלחשה אותי מהמרפק ועד קצות האצבעות. אבל במקום שהרגשתי תשתפר, חשתי קרה כקרח וצמרמורות התחילו לעבור בגופי, בזמן שביוון נשא אותי אל הסוס שלו. הוא הניף אותי אל הסוס ועלה בזריזות אל האוכף, ואז משך אותי אליו. הישבן שלי היה לחוץ כנגד האגן שלו וזורעו כרוכה סביב גופי, והקרבה הזכירה לי את חילופי הדברים שלנו על החוף. "אני מסוגלת לרכוב לבד."

"אין מספיק סוסים."

"אז מאחור," לחשתי. "אני יכולה לרכוב מאחוריק."

הוא השמיע נחירה ודחק בסוס לדהרה קלה. "לפני רגע ראיתי

אותך תוקעת למישהו גרזן בראש. את חושבת שאני אידיוט, שאושיב אותך מאחוריי?"

"אין לי נשק." דהרת הסוס התגברה והתנועה לחצה אותי אליו עם כל צעד. "אני לא חושבת שאתה נמצא בסכנה."

החזה של ביורן רעד מצחוק. "עם כל הכבוד, עלמת המגן, אני חולק עלייך. הוכחת שאת יודעת לנצל את הנסיבות."

בגלל הכאבים, כמעט שכחתי שהסוד שהסתרתי כל חיי נחשף עכשיו. היו רגעים שחלמתי לצרוח את זה לעולם, להפסיק להתכחש למורשת שלי, למרות האזהרות של אבא. אבל עכשיו כשכולם ידעו, אצטרך להתמודד עם מציאות מסויטת. "אל תקרא לי ככה."

"את צודקת," הוא אמר. "זה לא מקורי – אני אחשוב על כינוי מוצלח יותר. אולי פרייה חד-יד. או פרייה גנבת-הגרזן. או פרייה כף-כוויה."

סלוגר נגלה במרחק, אבל עדיין נראה מטושטש, הבניינים מתמזגים זה בזה ככתם מפלצתי. "אתה לא מוצא חן בעיניי."

"טוב מאוד. עדיף ככה." זרועו התהדקה סביב מותניי כשדחק בסוס להאיץ. "המשחה תגרום לך להרגיש עייפה. יכול להיות שתדרים אותך. אל תילחמי בחסד הזה, פרייה."

"אני לא אירדם." לא יכולתי להירדם. לא הייתי מוכנה להירדם. אבל עם כל צעד של הסוס, הישנוניות גררה אותי מטה-מטה, הרחק מהפחד ומהכאב. הדבר האחרון שהייתי מודעת לו לפני שהחשכה סגרה עליי, היה קולו של ביורן באוזני. "אני לא אתן לך ליפול."

פרק

4

התעוררתי לערפל וכאב, ותחושה שמנמיכים אותי. בהלה התעוררה בחזי ונאבקתי להיחלץ מהידיים שאחזו בי, בעוד העולם מסתחרר סביבי. "עזבו אותי", מלמלתי וחבטתי בידי לצדדים בעיוורון כשהרגליים שלי נגעו בקרקע. "עזבו אותי!"

"לאט-לאט, פרייה," אמר קול עמוק מאחוריי. קול שזיהיתי, גם אם כשהסתובבתי להסתכל עליו, הפנים היו מטושטשות. "ביורן?" השם שלו נתקע בגרוני. הפה שלי היה יבש כמו חול והלשון כבדה. "ההשפעה של המשחה מתחילה להתפוגג," הוא ענה כהסבר. "בקרב הראייה שלך תתבהר, אם כי יכול להיות שתצטערי על זה כשהכאב יחזור." הוא זקף ראשו. "תשלחו מישוהו לקרוא לליב. תגידו לה שזאת כוונה." הוא היסס. "אש טיר."

"שמעתם אותו," צעק קול נשי. "קדימה! תזדרזו." ואז בקול קר ככפור היא הוסיפה, "למה שרפת אותה, שוטה ארור? מה הטעם בעלמת מגן עם יד אחת?"

"היא צריכה רק אחת כדי לשאת מגן." נימת הקול של ביורן הייתה קלילה, אבל האצבעות שלו האוחזות במותניי התהדרקו.

הסתובבתי לראות מי מדברת ככה אל הבן של היארל, והראייה שלי התמקדה מספיק כדי לחשוף אישה, מבוגרת ממני בעשרים וחמש

שנה בערך. שיערה החום־אדמדם הארוך גלש בתלתלים רכים סביב פנים מקסימות, אבל עיניי התמקדו בעגילי הזהב הכבדים שנצצו בשמש. לא רק זהב אלא גם אבני חן, ואני בהיתי בהם בפה פעור.

"היא איטית או רק פצועה?" דרשה האישה לדעת, ועיניי ננעצו בשלה בכת אחת. היה להן צבע כחול חיוור, מוקף שוליים שחורים דקים. הצבע הזכיר לי מפלים קפואים באמצע החורף.

"זה עדיין לא הוכרע סופית," ענה ביוון. "פרייה, זאת אילווה, אשתו של יארל סנורי וגבירת הלסר."

זה לא אמר שהיא אימא שלו?

"הגבירה." ניסיתי לקוד בראשי בהפגנת כבוד אבל התנועה שילחה בי גל של סחרחורת, ואלמלא התמיכה של ביוון הייתי כושלת ונתקלת בה.

אילווה השמיעה קול של גועל. "היכן בעלי?"

"הוא רוכב לאט, את יודעת את זה. איפה לשים את פרייה?"

ביוון צדק לגבי הכאב. ראיתי בבירור עכשיו, אבל נדמה שכל פעימת דופק מגבירה את הייסורים לרמה חדשה. עורי היה קר כקרח היכן שלא בער, ושוב התחילו צמרמורות. "אני לא מרגישה טוב."

"היא נראית על סף מוות," אמרה אילווה. "איפה סנורי?"

"מאחוריי, אני בטוח."

בחילה התגלגלה בתוכי ואני נחלצתי מאחיזתו של ביוון כדי להקיא, אבל רק מיצי מרה עלו בגרוני. מעוצמת ההקאה צנחתי על ברכיי, והיד שלי הייתה נשלחת אל הבוץ, אלמלא ביוון שתפס במרפק שלי והחזיק אותו מורם.

"מקסים." אילווה נשפה בקוצר רוח. "תכניס אותה פנימה. בהנחה

שהיא תשרוד, זה יהיה הבית שלה מעכשיו."

הבית.

בזמן שביוון הניף אותי, נזהר לא לגעת ביד שלי, עיניי נדרו אל הבניין שמולו עמדנו. בית גדול. הצורה הייתה זהה לכל בית אחר, אבל המבנה הזה היה כפול בגודלו מכל בית שראיתי אי־פעם. בקירות העשויים קורות גולפו רונות ועיטורי קשרים שזורים, ובדלת הכפולה היו יכולים להיכנס חמישה אנשים זה לצד זה. כשנכנסנו אל פנים

הבית האפלול, עיניי מיהרו אל בימה מוגבהת, שם ניצבו שני כיסאות גדולים. מולם סודרו שולחנות סביב אחד אבן שאורכה ארבעה מטרים לפחות. מהתקרה הגבוהה היו תלויות קרניים מעוטרת כסף, וקומה שנייה השקיפה על האזור הציבורי.

הם לקחו אותי מעבר לשולחנות אל אחורי החדר, אזור מופרד בוילונות כבדים שנתלו מהקומה העליונה. היו שם כמה מיטות, ובירון הוביל אותי לעבר אחת מהן.

נשכתי בהקלה גדולה, הפרוות תחתיי עבות ורכות, וכך גם אלה שבהן כיסה אותי ביורן, גם אם לא הצליחו להבריח את הקור. רעדתי כולי, ורוב המים מהספל שקירב אל שפתיי זלגו על הסנטר שלי. הוא הניח יד על העורף שלי לייצב את ראשי. שתיתי את המים בלהיטות ואז גופי רפה לאחור. "כואב." "אני יודע."

נשכתי את פנים הלחיים כדי לא לבכות, כי לא רציתי להפגין עוד יותר חולשה. "איך אתה יכול לדעת? אתה לא נשרף מזה." נימת הקול שלי הייתה מרירה משהתכוונתי.

"לא מהאש של טיר, אבל כן מאש רגילה." הוא הסתובב והרים את החולצה לחשוף שרירים נוקשים, עור מקועקע, ולרוחב שכמה אחת צלקת לבנה דהויה, מפותלת, שלא נצבעה בדיו השחורה של הקעקועים שלו. "הבערתי בקתה כילד, בפעם הראשונה שזימנתי את הלהבה. קורה בוערת נפלה עליי. לא שוכחים כאב כזה." אמת.

זה כאב מהסוג שממשיך לחיות בזיכרון. צפיתי בו מתיישב על שרפרף לצד המיטה שלי. הוא רכן לבדוק את היד שלי – אני הקפדתי לא להסתכל עליה – וניצלתי את ההזדמנות כדי לבחון את עצמות הלחיים הגבוהות שלו והלסת החזקה, האף המעוקם מעט, היכן שכנראה נשבר פעם. הזיפים שלו כמעט הסתירו גומה בסנטר, ומהזווית הזאת ראיתי קצוות של קעקוע ארגמני על העורף שלו, חותם הייחוס שלו. שעריו היה שחור טהור שנתקלתי בו לעיתים נדירות, אור השמש המסתנן מהפתח בגג הופך את הקורצות לכחולות ולא חומות.

קווצה השתחררה מהשיער האסוף ובחרה ברגע זה לגלוש מאחורי האוזן ולצננח על לחיו. אוטומטית הרמתי את יד ימין להסיט אותה, אבל התנועה שילחה דקירה של ייסורים במעלה זרועי. יד ימין שלי.

היד ששימשה אותי לכל דבר, ושאני עלולה לאבד. הפחד מפני זה, יותר מאשר הכאב עצמו, הוא ששילח דמעה לוהטת במורד הלחי שלי, ואני עצמתי עיניים בכוח. כשפקחתי אותן מצאתי את ביוון בוחן אותי בריכוז בהבעה שלא הצלחתי לפענח. "זה היה שווה את זה?" הוא שאל. זיכרון אחי הזוחל בעקבות וראגי, נואש לעצור בו, מילא את ראשי. אלמלא פעלתי, וראגי היה לוקח את אינגריד פשוט כדי לעשות דווקא, הורס אותה ומשליך אותה מעליו. או מה שסביר יותר, כשגייר היה מסוגל ללכת הוא היה הורג את וראגי, וסגורי היה מוציא אותו להורג באשמת רצח. לפחות עכשיו יש להם סיכוי. אם אשלים על זה ביד שלי, שיהיה. "כן."

ביוון השמיע המהום שקט, ואז הנהן. "חשבתי שזה מה שתאמרי." דממה התמשכה בינינו, ובה החמיר הכאב. מתוך ניסיון נואש לבלום אותו, אמרתי, "אתה אפשרת לי להשתחרר. למה?" "למה את חושבת שאפשרתי לך? יש לך גולגולת קשה – הסנטר שלי עדיין כואב." הוא חזר לבחון את הפציעות שלי. "הצלחת להיחלץ ממני."

"שקרן", לחשתי. הכאב הפך אותי נועזת. אם הייתה אי־פעם הזדמנות לשאול שאלות קשות, עכשיו היה הזמן. ביוון דמם לחלוטין, ואז סובב את ראשו, ועיניו זהרו לאור השמש. "וראגי היה חתיכת חרא שבגד באשתו למען ממון. לא נראה לי בסדר לגזול ממך את הנקמה שלך, גם אם חשבתי שתתקפי אותו באגרופים, לא..." הוא השתתק ועשה פרצוף. "לא הערכת מספיק את עוצמת השנאה שלך כלפיו."

כאמת שנאתי אותו, אבל כשחיפשתי עכשיו את הרגש ההוא, חזרתי בידיים ריקות. לא הרגשתי דבר, למרות העובדה שרצחתי את בעלי בדם קר. היעדר כל תגובה שלי, חיובית או שלילית, היה מטריד ואני בלעתי רוק בדאגה.

רעש נעליים על רצפת עץ לכד את תשומת הלב שלנו. ביורן נעמד למראה אישה נמוכה בעלת עור בהיר, עם הילה של תלתלים אדומים, ואילוה מאחוריה. "ליב."

"למה בכל מקום שיש בו צרות, אתה תמיד נמצא במרכזן, ביורן?" "תמיד זאת הגזמה." הוא חייך אליה, כולו פנים יפות, שיניים לבנות ועיניים נוצצות – הייתה לי הרגשה שזה חילץ אותו מלא מעט מהצרות ההן, אבל האישה הנמוכה רק השמיעה נחרה. "לך תפלרטט עם מישהי שאכפת לה, יצור רפה־שכל. אין לי זמן או עניין בשטויות שלך."

השמעתי נשיפת צחוק, והאישה נעצה בי את עיניה החומות העדינות וחייכה. "אם את מסוגלת לצחוק, סימן שאת עדיין לא בקבר." היא הניחה את התרמיל שלה ליד המיטה והתיישבה על השרפרף שביורן פינה, כדי להסיר בעדינות את הכד המכסה את ידי. "היא חטפה את הגרזן שלי בהתקף זעם רצחני." ביורן נשען על הקיר וקרץ אליי. "במקומך לא הייתי מכעיס אותה. או אם כן, אל תפני לה גב."

"ובכל זאת סביר להניח שלא תקשיב לעצה של עצמך." ליב השמיעה קול שקט ואז טלטלה את ראשה, והלב שלי שקע בקרבי עם התלקחות הפחד. היא שאלה, "איך קוראים לך?" "לא משנה איך קוראים לה, היא תאבד את היר?" אילוה נדחקה מעבר לביורן לרכון מעל המיטה ועשתה פרצוף למראה הפציעה שלי. "היא עלמת המגן שחיפשנו. היא תעשה את סנורי למלך סקלנר, אבל רק אם הבחירות המטופשות שלה עצמה לא יהפכו אותה חסרת תועלת."

ליב נדרכה והעיפה מבט בביורן לשם אישור, אבל אני בקושי הבחנתי בחילופי המבטים. חסרת תועלת. העיניים שלי צרבו ואני מצמצתי במהירות, כשכל חלום שהיה לי אי־פעם עלה בעשן. "קוראים לי פרייה בת אריק."

"תתפללי להֲלִין, פרייה. האלים יחליטו אם תחלימי." ליב הסתכלה על אילוה. "תעלי קורבן לאֲיִיר. עז תספיק, אבל את חייבת לעשות את זה בעצמך."

השפה של אילוה התעקלה אבל היא לא אמרה דבר, רק הנהנה ויצאה לצעוק אל המשרתים שבחוץ.

"זה יעסיק אותה כמה זמן." ליב חיטטה בתרמיל שלה והוציאה צנצנת דבש קטנה וחופן של משהו שנראה כמו טחב, והניחה אותם על שולחן. "אבל קודם כל בואי נטפל בכאב שלך."

ליב שמה חומר צהוב בכלי חרס ואז קירבה אליו נר עד שניצת. היא רכנה לעבר פניי והסתכלה לי בעיניים. "נשימה עמוקה," היא אמרה ונשפה את העשן לעברי. שאפתי בצייתנות, ואז השתנקתי והשתעלתי, דבר שרק גרם לי לשאוף עוד עשן. כמעט מייד השרירים שלי הפסיקו לרעוד ואני שקעתי לאחור על הפרוות.

"יותר טוב?" שאלה ליב.

עדיין הרגשתי בכוויות, אבל הן כבר לא גרמו לי לרצות לצרוח. "כן," מלמלתי ושקעתי בתחושת אופוריה משונה. כאילו אני בתוך הגוף שלי... וגם לא. "זה הקסם שלך שאני מרגישה?" לא ידעתי הרבה על הקסם של ילדי אייר, מלבד העובדה שקיימים רק מעטים מהם ובדרך כלל הם משרתים יארלים.

"לא." ליב חייכה. "רק פרח עם שימושים רבים."

"אל תתרגלי לזה, פרייה יד-פחם. הפרח הזה החרב חיים רבים," אמר ביורן. מבטי נדד אל פניו, ולא היה אכפת לי שאני בוהה בו בלי בוש.

"לא טבעי שיהיו למישהו פנים יפות כאלה."

אחת הגבות שלו התרוממה. "אני לא מצליח להחליט אם זה היה אמור להיות מחמאה או עלבון."

"אני לא בטוחה," אמרתי בנשיפה. הרגשתי דחף לא מוסבר לגעת בו, כדי לבדוק אם הוא אמיתי או שאני רק מדמיינת אותו. "כשראיתי אותך יוצא מהמים חשבתי לרגע שבלדר נמלט מהלהיים, כי לא יכול להיות שאתה בן אנוש."

"אני חושב שהעשן שלך עשה את שלו, ליב," אמר ביורן. "מוטב להמשיך, כן?"

"אתה מסמיק, ביורן?" המרפאת חייכה חיוך ערמומי. "לא חשבת

שזה אפשרי..."

"חם כאן."

"לא נכון," תיקנתי אותו, והתפעלתי מהסומק הקל בלחייו. "קר כאן. אבל לך תמיד חם, כאילו בוערת בתוכך אש. אש שהייתי רוצה – ביוון הרים את הזרוע שלי, ואני השתתקתי ובהיתי מרותקת בעור האדום המכוסה שלפוחיות, בלי להרגיש בבחילה שעלתה בי קודם לכן, למראה כף ידי החרוכה והמפוחמת. ליב פלטה את החלקים הגרועים ביותר בפינצטת כסף זעירה, וחשפה חלקים מהיד שלי שלא היו אמורים לחוש במגע אוויר. ואז היא מרחת דבש על הפציעות שלי, לקחה את הטחב ולחצה אותו על החומר הדביק המכסה את כף ידי. "אייר", היא לחשה, "הביטי מטה אל האישה הזאת. אם היא ראויה, אפשרי לי לעזור לה."

דבר לא קרה.

אפילו מבעד לערפל החומר המשכר, הרגשתי צביטת פחד. האם נמצאתי בלתי ראויה? יהיה בזה היגיון. האם לא הסתרתי את המת שלי במקום להשתמש בה כפי שהתכוונה הלין? האם לא רצחתי בדם קר את זה שחשף את סודי? אולי זה אות שלא בורכתי אלא קוללתי. אות שהאלים הפנו לי גב.

האחיזה של ביוון במרפק שלי התהדקה במידה מכאיבה כמעט, ואני העברתי את המבט באיטיות וגיליתי שהוא נועץ מבט בכף היד שלי בלסת קפוצה ובעיניים מלאות... פאניקה? "אל תהיי קטנונית, אייר," הוא סינן בשיניים חשוקות. "את יודעת למי מגיע העונש, וזאת לא היא."

"ביוון..." הקול של ליב היה מלא אזהרה. "אל תקרא תיגר על האלים, אחרת הם עלולים –" הטחב התחיל לזהור.

תחילה חשבתי שאני מדמיינת. אבל בתוך כמה פעימות לב, הצמח הירוק הדחוס כיסה את כף היד שלי והתמשך מסביב עד גב היד. הוא מיהר לכסות את אצבעותי ואת מפרק כף היד, ולא חדל לצמוח עד שכל הכוויות שלי היו מכוסות. "אלים," התנשפתי, ובהיתי בידי המכוסה טחב, בעוד ביוון מוריד אותה בזהירות לנוח על הבטן שלי. "בחיים לא ראיתי דבר כזה."

ליב צפתה בבירון, במצח שעדיין היה מקומט, ולא הייתי בטוחה אם היא פונה אליי או אליו כשאמרה, "אייר אפשרה לי את הריפוי, אבל האופן שבו זה יקרה תלוי בה. כשהטחב ינשור, מה שנמצא מתחתיו עשוי להיות עוד מושלם כמו של תינוק בן יומו, או יד מסוקסת כמו של קשישה."

"אני מבינה." שקר, כי גם אם סנורי אמר שאני נבחרת, לא הרגשתי ככה. "תודה רבה."

ליב החוותה בראשה. "אני משרתת את אייר. עכשיו את חייבת לנוח, פרייה. תני לעצמך לישון על מנת לאפשר לגוף שלך להירפא." ואכן הרגשתי במשקל העשן ששאפתי גורר אותי עמוק יותר, כאילו אני שוקעת באגם חמים ואור שמש ממלא את עיניי. חייכתי ואפשרתי לעפעפיי להיעצם בעודי נסחפת...

"היא תישן שעות," שמעתי במעורפל את ליב אומרת. ואז, בקול שלא היה הרבה יותר מלחישה, היא הוסיפה, "זה נכון? היא עלמת המגן?"

בירון השמיע קול של אישור. "הכיתי במגן שלה בגרון שלי והקסם שלה העיף אותי למרחק תריסר צעדים על פני קרחת היער, ישירות על עץ. ואם כבר מדברים על זה, הישבן שלי יהיה מכוסה סימנים כחולים למשך ימים. אם לא אכפת לך –"

"לשם שינוי יהיה לך תמריץ לא להוריד את המכנסיים," השיבה ליב. "ההגעה שלה מבשרת מלחמה, ואתה יודע את זה." "מלחמה היא דבר בלתי נמנע."

ליב לא ענתה, וצעדים רעמו על רצפת העץ כשמישהו התרחק. הסקרנות הסיטה חלק מהערפל ואני פקחתי במאמץ עפעף אחד. ליב הסתלקה ובירון עמד לצד המיטה שלי, מבטו נעוץ בידי. "למה היא כל כך כועסת?" שאלתי.

בירון נרתע כאילו נתפס עושה משהו אסור. אחרי שתיקה קלה הוא אמר, "ליב לא אוהבת אלימות – היא ראתה יותר מדי ממה שהיא מותירה בדרכה – והופעתך מבשרת עוד ממנה."

צמרמורת עברה בי. "בגלל הנבואה של החוזה? היא חושבת שאני אחולל מלחמה?"

הוא שתק רגע ארוך ואז אמר, "החווה ראתה עתיד שבו את מאחדת את כל אנשי סקלנדר תחת מלך אחד. בעולם שלנו כוח מושג לעיתים קרובות באלימות." הוא היסס ואז הוסיף, "והלין היא אלת מלחמה." הוא משך את הפרוות גבוה יותר על החזה שלי, עוטף אותי בחמימות. "אבל היא גם מגוננת."

תסכול חדר פנימה מבעד לערפל. "מה זה אומר?"
"את חסרת גורל, פרייה. דבר ממה שניבאה החווה לא חקוק באבן."
בלי לומר מילה נוספת, הוא יצא משדה הראייה שלי.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן